

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 6 lutego 2017 r. – Isabelle Walkner przeciwko APSB – Aviation Passage Service Berlin GmbH & Co. KG

(Sprawa C-72/17)

(2017/C 144/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Isabelle Walkner

Strona pozwana: APSB – Aviation Passage Service Berlin GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przedsiębiorstwem, które sprawuje kontrolę nad pracodawcą, w rozumieniu art. 2 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych⁽¹⁾ jest jedynie przedsiębiorstwo, którego wpływ jest zapewniony poprzez udziały i prawa głosu, czy też wystarczy wpływ zapewniony umownie lub faktycznie (np. możliwość wydawania poleceń przez osoby fizyczne)?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź, w której zostanie stwierdzone, iż nie jest konieczny wpływ na udziały i prawa głosu:

Czy „decyzja dotycząca zwolnień grupowych” w rozumieniu art. 2 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 98/59/WE ma również wtedy miejsce, gdy przedsiębiorstwo, które sprawuje kontrolę nad pracodawcą, wyda pracodawcy wytyczne, które ze względów ekonomicznych wymagają od pracodawcy zwolnień grupowych?

- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 2 ust. 4 akapit drugi w związku z art. 2 ust. 3 lit. a) i art. 3 ust. 3 lit. b) ppkt i), a także z art. 2 ust. 1 dyrektywy 98/59/WE wymaga, aby przedstawiciele pracowników byli również informowani o tym, z jakich gospodarczych lub innych powodów przedsiębiorstwo, które sprawuje kontrolę nad pracodawcą, podejmuje decyzję, że pracodawca przeprowadzi zwolnienia grupowe?

- 4) Czy z art. 2 ust. 4 w związku z art. 3 ust. 3 lit. a) i art. 3 ust. 3 lit. b) pkt i), a także z art. 2 ust. 1 dyrektywy 98/59/WE zgodne jest, że na pracowników, którzy na drodze sądowej dochodzą uznania wypowiedzenia dokonanego w ramach zwolnień grupowych za bezskuteczne, powołując się na fakt, że pracodawca składający wypowiedzenie nie przeprowadził w odpowiedni sposób konsultacji z przedstawicielami pracowników, zostaje nałożony ciężar dowodu i argumentacji wychodzący poza zakres przedstawienia przesłanek?

- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte:

Jakie inne obowiązki w zakresie przedstawienia dowodów i argumentacji można w takim przypadku nałożyć na pracowników zgodnie z wyżej podanymi przepisami?

⁽¹⁾ Dz.U. 1998, L 225, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil du Contentieux des Étrangers (Belgia) w dniu 13 lutego 2017 r. – X/Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

(Sprawa C-77/17)

(2017/C 144/37)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil du Contentieux des Étrangers

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X.

Strona pozwana: Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Pytania prejudycjalne

- A. Czy art. 14 ust. 5 dyrektywy 2011/95/UE⁽¹⁾ należy interpretować jako nową klauzulę wykluczenia z możliwości uzyskania statusu uchodźcy przewidzianego w art. 13 tej dyrektywy, a co za tym idzie, w art. 1 ust. A konwencji genewskiej?
- B. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie A, czy art. 14 ust. 5, interpretowany w ten sposób, jest zgodny z art. 18 karty praw podstawowych i z art. 78 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które ustanawiają, w szczególności, wymóg zgodności europejskiego prawa wtórnego z konwencją genewską, której klauzula wykluczenia, przewidziana w art. 1 ust. F, jest sformułowana w sposób wyczerpujący i podlega ścisłej wykładni?
- C. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie A, czy art. 14 ust. 5 dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, że ustanawia on podstawę odmowy nadania statusu uchodźcy, która nie została przewidziana w konwencji genewskiej, a której przestrzeganie jest wymagane przez art. 18 karty praw podstawowych i art. 78 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?
- D. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie C, czy art. 14 ust. 5 przywołanej wyżej dyrektywy jest zgodny z art. 18 karty praw podstawowych i z art. 78 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które ustanawiają, w szczególności, wymóg zgodności europejskiego prawa wtórnego z konwencją genewską, zważywszy, że wprowadza on podstawę odmowy nadania statusu uchodźcy bez jakiegokolwiek badania obawy prześladowania, jak tego wymaga art. 1 ust. A konwencji genewskiej?
- E. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania A i C, jak interpretować art. 14 ust. 5 przywołanej wyżej dyrektywy w sposób zgodny z art. 18 karty i art. 78 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które ustanawiają, w szczególności, wymóg zgodności europejskiego prawa wtórnego z konwencją genewską?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil du Contentieux des Étrangers (Belgia) w dniu 13 lutego 2017 r. – X/Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

(Sprawa C-78/17)

(2017/C 144/38)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil du Contentieux des Étrangers

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X.

Strona pozwana: Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Pytania prejudycjalne

- A. Czy art. 14 ust. 4 dyrektywy 2011/95/UE⁽¹⁾ należy interpretować jako nową klauzulę wykluczenia z możliwości uzyskania statusu uchodźcy przewidzianego w art. 13 tej dyrektywy, a co za tym idzie, w art. 1 ust. A konwencji genewskiej?